

[Statsministeren.]

Afdeling eller dens Organ nogen som helst Betydning.

De sidste Maaneder betegner jo en Vending i denne Bevægelses Karakter, som er bemærkelsesværdig. Denne Vending har i høj Grad fjernet dens Ordfører og dens Penneførere fra det, der er dansk Befolkningens Interesser. For mig, der gennem ca. 20 Aar har lært at kende denne Parti-gruppens Væsen og Karakter, er der dog intet som helst overraskende deri. Jeg har gennem Tiderne blot været forbavset over, at tænkende Mennesker ydede Støtte til dette Formaal, til dette fremmede Element i det danske Samfund. Der er jo andre, f. Eks. den borgerlige Presse, som i visse Perioder har anstrengt sig meget for at skaffe lidt Vind i Sejlene paa Dødssejleren.

Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft spørger nu, hvor længe vi skal taale den Slags Folk inden for det danske Parlament, danske Personer, som fremsætter urigtige og uvederhæftige Paastande over for Danmark og den danske Regering. Ja, det Spørgsmaal vilde jo være fuldkommen berettiget, hvis de paagældende havde allermindeste Udsigt til at vildlede større Dele af den danske Befolkning. Da det ikke er Tilfældet, synes jeg, at ethvert Skridt mod denne Bevægelse blot vilde være en ufortjent Reklame. Jeg har for nogle Dage siden set Opfordringer i konservative Blade om Forbud mod det, man kalder Det kommunistiske Parti, og jeg erkender, at det er naturligt, saadan som Forholdene har udviklet sig, at man følger denne Bevægelses fortsatte Virken — selvfølgelig maa denne som andre mistænkelige Bevægelser være under Observation —, men indtil videre synes jeg, at man maa holde sig til de valgte Medlemmers Forhold til den Erklæring, som de selv har underskrevet som Medlemmer af Rigsdagen.

Det er jo ikke ubekendt, at Ordføreren for denne Bevægelse og selve det Organ, der repræsenterer Gruppen, gennem lange Tider har fablet om Forberedelser til Opløsning af Partiet. Det er jo i Virkeligheden det Haab, man nu nærer, thi det vilde tilvejebringe det Martyrium, hvortil denne Dødssejlerbevægelse trænger. Jeg tror ikke, man skal føje disse Mennesker i deres Haab om at faa et Forbud; de Folk har jo brændemærket sig ved deres Adfærd, de fortjener ikke alvorlig Behandling. Spytklatten i Forhold til Finland og meget andet, baade fra de sidste Maaneder og fra forudgaaende Perioder igennem en Snes Aar, har anbragt de paagældende og deres Organ uden for de

Befolkningsgrupper, der opfatter det parlamentariske Liv og Landets Interesser som noget alvorligt og betydningsfuldt.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg har først en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. Brorsen, som mente, at det var et noget fortegnet Billede, jeg ved Gennemgangen af Statsregnskabet gav af Statsgælden. Det kan jeg ikke erkende. Jeg har ganske vist ikke udtrykkeligt sagt, at det Beløb af 1 179 Mill. Kr., som det ærede Medlem har nævnt, var den faste Statsgæld, men at dette er Tilfældet, fremgaar af hele Sammenhængen. Det ærede Medlem skulde hellere have set sig lidt for, inden han fremsatte sin Kritik, saa vilde han maa- ske have opdaget, at det Regnestykke, han selv indlod sig paa, intet har med Statsregnskabet at gøre.

Ved Regnskabets Forelæggelse oplyste jeg, at Saldoen for Skatkammerbeviser og Bankgæld ved Udgangen af Finansaaret 1938—39 udgjorde 58,2 Mill. Kr. Til Trods for at dette Tal kan læses lige ud af Status, havde det ærede Medlem den Dristighed at paastaa, at Skatkammerbeviserne og Overtrækket i Nationalbanken burde være opgjort til over 200 Mill. Kr., thi, siger det ærede Medlem, Finansministeren har nu foreslaaet, at Grænsen for Udstedelsen af Skatkammerbeviser skal forhøjes fra 80 til 130 Millioner, og desuden skyldte Staten efter sidste Opgørelse, det vil sige efter en Opgørelse i Oktober, Nationalbanken 85 Mill. Kr. Hvad dette har med Statsregnskabet at gøre, maa Guderne vide. Som det fremgaar af Underbilag Nr. 73 til Status, var der ved Udgangen af 1938—39 Skatkammerbeviser i Omløb for et Beløb af 64 Millioner, men samtidig havde Staten i forskellige Banker indestaaende ca. 5,8 Mill. Kr., saaledes at Nettoskylden paa denne Post udgjorde de førnævnte 58,2 Mill. Kr. Staten havde paa dette Tidspunkt intet Overtræk i Nationalbanken, men tværtimod et Tilgodehavende paa 3 Millioner. Det er netop Særkendet for denne løse Gæld, at den er højst forskellig paa de forskellige Tider af Aaret, men naar Talen er om Statsregnskabet, er det selvfølgelig Saldoen ved Aarsopgørelsen, det kommer an paa. Dog, at det ærede Medlem forser sig paa dette Punkt, faar være, men at han ogsaa regner Skatkammerbeviser med, som der endnu ingen Lovhjemmel er for, og som i øvrigt skal anvendes til foreløbig Bestridelse af Udgifter, som endeligt skal dækkes gennem en allerede besluttet Skatteudskrivning, det er mig helt ufatteligt. Det ærede Medlem